

ووتی: ئایا نوپژ بگم له گه وری په زدا؟ فهرمووی: به لئ، ووتی: ئایا نوپژ بگم له شوینی پشوودانی و شتر؟ فهرمووی: نه خیر

له جابری کوری سه موره وه -ره زای خوی لیبت- ده لیت: پیاوچک پرساری له پیغه مبهری خودا -صلی الله علیه وسلم- کرد؛ ئایا ده ستوپژ بگرم له پاش خواردنی گوشتی پهز -مهړ و بز-؟ فهرمووی: «ئه گه و بستت ده ستوپژ بگره، وئه گه و بستت ده ستوپژ مه گره»، ئایا ده ستوپژ بگرم له پاش خواردنی گوشتی و شتر؟ فهرمووی: «به لئ، ده ستوپژ بگره له پاش خواردنی گوشتی و شتر»، ووتی: ئایا نوپژ بگم له گه وری په زدا؟ «فهرمووی: «به لئ»، ووتی: ئایا نوپژ بگم له شوینی پشوودانی و شتر؟ فهرمووی: «نه خیر».

[صه حجه] [موسلم گنراو به تیه وه]

واتای فهرمووده که: (ئایا ده ستوپژ بگرم له پاش خواردنی گوشتی پهز -مهړ و بز-؟): ئه مه پرسار کردنه له لایه نه هاوه لیکه وه سه باره ت به گوشتی مهړ و بز، ئایا پاش خواردنی گوشتی مهړ و بز مه رجه مروف ده ستوپژ نوئ بکاته وه بۆئه وهی نوپژ نه جامیدات یان مه رج نییه؟ فهرمووی: (ئه گه و بستت ده ستوپژ بگره، وئه گه و بستت ده ستوپژ مه گره): پیغه مبهړ -صلی الله علیه وسلم- بژارده ی پیدای له نیوان نه جامدانی ده ستوپژ و واز له پینانی، هه ردوویان دروستن. (ئایا ده ستوپژ بگرم له پاش خواردنی گوشتی و شتر؟): واتا ئایا واجبه له پاش خواردنی گوشتی و شتر ده ستوپژ نوئ بگم مه وه بۆ نوپژ نه جامدان، یان مه رج نییه؟ فهرمووی: (به لئ، ده ستوپژ بگره له پاش خواردنی گوشتی و شتر): به لئ، واجبه پاش خواردنی گوشتی و شتر ده ستوپژ نوئ بگم به تیه وه ئه گه رچیش گوشتیکی که م بخویت، به لام ده ستوپژ گرتنه وه له پاش خواردنه وهی شیر و شله ی (مه رگه ی) گوشتی و شتر واجب نییه، چونکه پیغه مبهړ -صلی الله علیه وسلم- فهرمانی نه کردوه به هۆزی (عورنییه ن: العَرَبِيَّة) به وهی ده ستوپژ نوئ بگم نه وه له پاش خواردنی شیری و شتر، له کاتیکدا فهرمانی پینان کرد که شیره که ی بخۆنه وه، و دواخستنی پروونکردنه وهی حوکم له کاتی پیوستدا دروست نییه -جائیز نییه-. (ووتی: ئایا نوپژ بگم له گه وری په زدا؟): واتا ئایا دروسته له و شویتانه نوپژ بگم که پهز -مهړ و بز- تیاندای ده میننه وه. (فهرمووی: به لئ): واتا دروسته مروف له گه وری په زدا نوپژ بکات چونکه هیچ ترسیک نییه له پهزه کان -که هیرشی بگم نه سه ر یان په یوه ندی به جوړی پاشه پروکه ی هیه-. (ووتی: ئایا نوپژ بگم له شوینی پشوودانی و شتر؟): واتا ئایا دروسته له و شویتانه نوپژ بگم که و شتره کان پشووی تیدا ده دن و ده میننه وه بۆ خه وتن خواردن و خواردنه وه. (فهرمووی: «نه خیر»): واتا له و شویتانه نوپژ مه که؛ چونکه ترس هیه له وهی و شتره که هیرش بکاته سه رت به هۆی هاری و شتره وه له هه ندیک حاله تدا، ئه میش نوپژ خوین تووشی زیان و ترس و داچله کاندن و شتی تر ده کات -یان له وهی په یوه ندی به جوړی پاشه پروی و شتره وه هه بیت-، به لام له په زدا ئه مه بوونی نییه و زیان و تازار ناگه یه بیت.

<https://www.sunnah.global/hadeeth/ku/show/8399>